

“मीठे बच्चे – बाबा समान परिय बननको लागि आफूलाई आत्मा बिनदु समझेर बिनदु बाबालाई याद गर ?”

परश्वर:- यादमा रहने गुप्त हड्डी मेहनत हरैक बच्चाले गर्नुछ, किन?

उत्तर:- किनकि याद विना आत्मा पाप आत्माबाट पुण्य आत्मा बनन सकदैन। जब गुप्त यादमा रहन्छौ, देही-अभिमानी बन्छौ, तब विकरम विनाश हुन्छ। धर्मराजको सजायबाट बच्ने साधन पनि याद हो। मायाको तूफानले यादमा नै विघ्न पारछ। त्यसैले यादको गुप्त मेहनत गर, तब नै लक्ष्मी-नारायण जसतो परिय बनन सकछौ।

गीत:- ओम् नमो शिवाय....

ओम् शान्ति। यो महिमा हो सबैका पिताको। याद गरिन्छ भगवान अर्थात् बाबालाई, उहाँलाई माता-पिता भनिन्छ नि। परमपिता परमात्मा पनि भनिन्छ। यसतो होइन सबै मनुष्यहरूलाई परमपिता परमात्मा भनिन्छ। बाबा त लौकिक पितालाई पनि भनिन्छ। लौकिक पिता जसलाई भनिन्छ, उनले पनि फेरि पारलौकिक पितालाई याद गरिन्छन्। वास्तवमा याद गर्ने आत्माले हो, जसले लौकिक पितालाई पनि याद गरिन्छ। त्यो आत्माले आफ्नो रूपलाई, करतव्यलाई पनि जान्दैन। आत्माले आफैलाई नै जान्दैन भने परमपितालाई कसरी जान्न सक्छ? आफ्नो लौकिक पितालाई त सबैले जानेका छन्, उनीबाट बरसा मिलिन्छ। नत्र याद किन गर्ने? पारलौकिक बाबाबाट अवश्य वरसा मिलिन्छ। भन्छन्- हे ईश्वर! उहाँसँग दया, कृपा मागिन्छ किनकि पाप गरिरहन्छन्। यो पनि ड्रामामा निश्चित छ। तर आत्मालाई जान्नु अनि फेरि परमात्मालाई जान्नु यो गाह्रो विषय हो। सजिलोमा सजिलो अनि गाह्रोमा गाह्रो। जति नै साइन्स आदि सिक्नु, जसबाट चन्द्रमासम्म पुगिन्छन्। फेरि पनि यो ज्ञानको अगाडि त्यो चुन्छ छ। आफूलाई अनि बाबालाई जान्नु धेरै गाह्रो छ। जति पनि बच्चाहरूले आफूलाई ब्रह्माकुमार-कुमारी कहलाउँछन्, उनीहरूले पनि आफूलाई आत्मा निश्चय गर्नु। म आत्मा बिनदु हुँ, हाम्रो पिता पनि बिनदु हुन्छन्छन्- यसलाई बिरसिन्छन्। यो हो गाह्रो विषय। आफूलाई आत्मा भनेर पनि बिरसिन्छन्, बाबालाई याद गर्न पनि बिरसिन्छन्। देही-अभिमानी बन्दै अभ्यास नै छैन। आत्मा बिनदु हो, त्यसमा नै ८४ जनमको पारट भरिएको छ। म आत्माले भिन्न भिन्न शरीर लिएर पारट खेलन्छु, यसलाई घरी घरी बिरसिन्छु। मुख्य कुरा बुझ्नु परने यही हो। आत्मा र परमात्मालाई नजाने समझ अरू ज्ञान त सबैको बुद्धिमा आउँछ। हामीले ८४ जनम लिनछौं, सूर्यवशी, चन्द्रवशी.... बन्छौं। यो चक्र त धेरै सजिलो छ। बुझ्छौं। तर केवल चक्रलाई जाननाले तयति फाइदा हुँदैन, जति आफूलाई आत्मा निश्चय गरेर बाबालाई याद गर्नुमा फाइदा छ। म आत्मा तारा हुँ। फेरि बाबा पनि तारा अति सूक्ष्म हुन्छन्छन्। उहाँ नै सद्गतिदाता हुन्छन्छन्। उहाँलाई याद गर्नाले नै विकरम विनाश हुन्छ। यो तरिकाले कसैले पनि निरन्तर याद गरदैनन्। देही-अभिमानी बन्दैनन्। घरी घरी यो याद रहोस्- म आत्मा हुँ। बाबाको आदेश छ- मलाई याद गर्नु भनेर विकरम विनाश हुन्छ। म बिनदु हुँ। यहाँ आएर पारटधारी बनेको छु। ममा ५ विकारहरूको मैला जमेको छ। कलियुगमा छु। अब सतयुगमा जानुछ, त्यसैले बाबालाई अत्यन्त परे मपूर्वक याद गर्नुछ। यसरी बाबालाई याद गर्नु भनेर मैला निसक्छ। यही हो मेहनत। सेवा गरेको धाक त खुब लगाउँछन्। आज यो सेवा गरे, धेरै प्रभावित भए तर शिवबाबा समझनुहुन्छ- आत्मा र परमात्माको ज्ञानमा कतति पनि प्रभावित भएनन्। दुनियाँ सव्वरग र नरक कसरी बन्छ? आत्माले ८४ जनम कसरी लिनछ, सतो रजो तमोमा कसरी आउँछ? केवल यसैलाई सुनेर नै प्रभावित हुन्छन्। परमात्मा निराकार हुन्छ, यो पनि बुझ्छन्। बाँकी म आत्मा हुँ, ममा ८४ जनमको पारट भरिएको छ। बाबा पनि बिनदु हुन्छन्छन्, उहाँमा सारा ज्ञान छ। उहाँलाई याद गर्नुछ। यी कुरा कसैले पनि बुझ्दैनन्। मुख्य कुरा बुझ्दैनन्। विश्वको इतिहास-भूगोलको ज्ञान बाबाले नै दिन्छन्छन्। सरकारले पनि चाहन्छ, विश्वको इतिहास-भूगोलको ज्ञान हुनुपर्छ। यो त त्यस भन्दा पनि सूक्ष्म कुरा हो। आत्मा के हो? त्यसमा कसरी ८४ जनमको पारट छ। त्यो पनि अविनाशी छ। यसलाई पनि याद गर्नु, आफूलाई बिनदु समझ्नु, अनि

बाबालाई याद गर्नु, जसबाट विकरम विनाश हुन्छ- यसतो योगमा कोही पनि तत्पर रहँदैनन्। यसरी यादमा रहे भने त अति परिय हुन्छन्। यी लक्ष्मी-नारायणलाई हेरेर, कति परिय छन्। यहाँका मनुष्यहरूलाई त हेरेर कसता छन्। आफै पनि भन्छन्, हामीमा कुनै गुण छैन, हामी मलेच्छ जसत्तै छौं, हजुर स्वच्छ हुनुहुन्छ। जब आफूलाई आत्मा निश्चय गरेर बाबालाई याद गरछौ तब सफलता मिलन्छ। नतर् सफलता धेरै कम मिलन्छ। समझ्नुहुन्छ- हामीमा धेरै राम्रो ज्ञान छ। विश्वको इतिहास-भूगोल हामीले जानेका छौं। तर योगको चार्ट बताउँदैनन्। मुश्किलले कोही छन्, जो यस अवस्थामा रहन्छन् अर्थात् आफूलाई आत्मा समझेर बाबालाई याद गरछन्। धेरैको अभ्यास छैन। बाबा समझ्नुहुन्छ- बच्चाहरूले केवल ज्ञानको चक्र बुद्धिमा घुमाउँछन्। बाँकी म आत्मा हुँ, बाबासँग मलाई योग लगाउनु छ, जसद्वारा कलियुगबाट निस्केर सत्ययुगमा जानुछु। म आत्माले बाबालाई जानुछु, उहाँको यादमा नै रहनुछु, धेरैको यसतो अभ्यास कम छ। धेरै आउँछन् पनि। राम्रो राम्रो पनि भन्छन्। बाँकी उनीहरूलाई यो थाहा छैन, भित्र कति मैला जमेको छ। सुन्दरबाट श्याम बन्यौं। फेरि सुन्दर कसरी बनिन्छ? यो कसैले पनि जानेका छैनन्। केवल इतिहास-भूगोल जान्नु मात्र होइन। पावन कसरी बन्ने? सजायबाट बच्ने उपाय हो- केवल यादमा रहनु। योग ठीक भएन भने धर्मराजको सजाय खानु परनेछ। यो धेरै ठूलो विषय हो, जसलाई कसैले पनि लिन सक्दैन। ज्ञानमा आफूलाई मियाँ मिठो समझ्नुहुन्छ, यसमा केही शंका छैन। मुख्य कुरा हो योगको। योगमा धेरै कच्चा छन् त्यसैले बाबा भन्छन्- खबरदार होऊ, केवल पण्डित बन्नु छैन। म आत्मा हुँ, मैले बाबालाई याद गर्नुछु। बाबाले आदेश दिनुभएको छ- मनमनाभव। यो हो महामन्त्र। आफूलाई तारा समझेर बाबालाई पनि तारा समझ, फेरि बाबालाई याद गर। बाबाको कुनै ठूलो रूप अगाडि आउँदैन। त्यसैले देही-अभिमानी बन्नमा नै मेहनत छ। विश्वको महाराजा-महारानी एक बन्छन् जसको लाखौं परजा बन्छन्। परजा त धेरै हुन्छन्। इतिहास भूगोललाई जान्नु त सजिलो छ तर जब आफूलाई आत्मा समझेर बाबालाई याद गरछौ तब पावन बन्छौ। यसतो अभ्यास धेरै गाह्रो छ। याद गर्न बस्यो भने धेरै तृप्त आएर बाधा पारछ। एकरस भएर आधा घण्टा बस्न पनि धेरै मुश्किल छ। घरी घरी बिरसिइन्छ। यसमा सच्चा-सच्चा गुप्त मेहनत छ। चक्रको रहस्य जान्नु त सजिलो छ। बाँकी देही-अभिमानी भएर बाबाको याद गर्नु यसैलाई मुश्किलले समझ्नुहुन्छ र कर्ममा आउँछन्। बाबाको यादबाट नै तिमी पावन बन्छौ। निरोगी शरीर, लामो आयु मिलन्छ। केवल विश्वको इतिहास भूगोल समझाउँदै मा मालाको दाना बन्न सकिँदैन। दाना बनिन्छ यादले। यो मेहनत कसैको छैन। स्वयंलाई पनि थाहा हुन्छ, म यादमा रहेको छैन। ठूला ठूला महारथीहरू पनि यस कुरामा कमजोर छन्। मुख्य कुरा समझाउनै आउँदैन। यो कुरा छ पनि मुश्किल। कल्पको आयु उनीहरूले लामो बनाइदिएका छन्। तिमीले ५ हजार वर्ष सिद्ध गरछौ। तर आत्मा र परमात्माको रहस्य केही पनि जानेका छैनन्, याद नै गर्दैनन्। त्यसैले अवस्था डगमगाइरहन्छ। देह अभिमान धेरै छ। देही-अभिमानी बने भने मात्र मालाको दाना बन्न सक्छन्। यसतो होइन, विश्वको इतिहास भूगोल समझाउँछु त्यसैले म मालामा आउँछु। आत्मा यति सानो छ। यसमा ८४ जन्मको पारट भरिएको छ। यो कुरालाई पहिला पहिला बुद्धिमा ल्याउनु छ, अनि चक्रलाई याद गर्नु छ। मुख्य कुरा हो योगको। योगी अवस्था हुनुपर्छ। पाप आत्माबाट पुण्य आत्मा बन्नु छ। आत्मा पवित्र हुन्छ योगद्वारा। योगबल हुने नै धर्मराजको डण्डाबाट बच्न सक्छन्। यसतो मेहनत धेरै मुश्किलले कोहीबाट हुन सक्छ। मायाका तृप्त पनि धेरै आउँछन्। यो धेरै हड्डी गुप्त मेहनत हो। लक्ष्मी-नारायण बन्न सानो आमाको घर जानु जसतो छैन। यो अभ्यास भयो भने हिंडुल गरदा पनि बाबाको याद आइरहन्छ, यसलाई नै योग भनिन्छ। बाँकी यी ज्ञानका कुरा त साना-साना बच्चाहरूले पनि बुझ्छन्। चित्रहरूमा सबै युग आदि लेखिएका छन्। यो त सामान्य कुरा हो। जब कुनै पनि कार्य सुरु गरछन् भने स्वसत्तिक चिन्ह लगाउँछन्। यो निशानी हो सत्ययुग, तर ता... को, बाँकी छ छोटो सगमयुग। त्यसैले पहिला आफूलाई आत्मा समझेर बाबाको याद गर्दै रह्यौ भने नै त्यो शान्ति फैलिन सक्छ। योगबाट विकरम विनाश हुन्छ। सारा दुनियाँले यही कुरा भुलेका छन्, आत्मा र परमात्माको बारेमा। कसैले भन्छन्- परमात्मा हजारौं सूर्य समान तेजोमय हुनुहुन्छ, तर यो कसरी हुन सक्छ? जबकि भन्छन्, आत्मा नै परमात्मा, त्यसो भए त दुवै एकै भए नि। सानो ठूलोको फरक पर्न सक्दैन। यसबारे पनि समझाउनु छ। आत्माको रूप बिन्दु जसतो छ। आत्मा नै परमात्मा हो भने त परमात्मा पनि बिन्दु

ठहरियो नि। यसरी फरक त हुन सकदैन। सबै परमात्मा भए भने सबै सृष्टिकर्ता हुने भए। सबैको सदगति गर्न त एक बाबा हुनुहुन्छ नि। बाँकी त हरेकलाई आ-आफ्नो पारट मिलेको छ। यसलाई बुद्धिमा बसालनुपर्छ, बुझनुपर्ने कुरा हो। बाबा भननुहुन्छ- मलाई याद गर्यौ भने मैला निसक्नछ। यही मेहनत हो। एक त आधा कल्पसम्म देह-अभिमानि भएर रह्यौ। सतयुगमा देही-अभिमानि भएर पनि बाबालाई जानेका छैनन्। ज्ञानलाई जानेका छैनन्। यो समयमा तिमीलाई जुन ज्ञान मिलेको तयो ज्ञान बिलाउँछ। त्यहाँ केवल यति जानेका हुन्छौ- म आत्माले एउटा शरीरलाई छोडेर अरको लिनछु। पारट खेलछु। यसमा चिन्ताको के कुरा भयो? हरेकले आ-आफ्नो पारट निरवाह गर्नु छ। रोएर के हुन्छ? यही समझाइनछ, यदि केही बुझ्यो भने शान्ति पाउँछ। आफूले बुझे देखि अरूलाई पनि बुझाउन सकिन्छ। पाकाहरूले समझाउँछन् पनि, रोएर के फरक र आउँछ र? शरीर छोडेर आत्मा निसकेर गयो, यसमा रूनु पर्ने के कुरा छ? अज्ञान कालमा पनि यसतै समझिइनछ। तर उनीहरूले यो जानेका छैनन्, आत्मा र परमात्मा के चीज हो। आत्मामा मैला जमेको छ, उनीहरूले त समझनछन्- आत्मा निरलेप छ। यी धेरै सूक्ष्म कुरा हुन्। बाबालाई थाहा छ- धेरै बच्चाहरू यादमा रहूंदैनन्। केवल समझाएर मात्रै के हुन्छ र? खुबै प्रभावित भयो, तर यसले उनीहरूको कुनै कल्याण त भएन नि। आत्मा र परमात्माको ज्ञान मिलोस् तब बुझ्छन् वासतवमा हामी उहाँका बच्चा हौं। बाबा नै पतित-पावन हुनुहुन्छ। आएर हामीलाई दुःखबाट छुटाउनु हुन्छ। उहाँ पनि बिन्दु हुनुहुन्छ। बाबालाई निरन्तर याद गर्नुपर्छ। बाँकी इतिहास भूगोल जान्नु कुनै ठूलो कुरा होइन। बुझ्नको लागि त आउँछन् तर म आत्मा हुँ- यस अवस्थामा रहनुमा नै मेहनत छ। आत्मा र परमात्माको कुरा पनि तिमीलाई बाबाले नै आएर समझाउनु हुन्छ। सृष्टिको चक्र त सजिलो छ। जति हुन सक्छ उठ्दा बस्दा देही-अभिमानि बन्न मेहनत गर्नु छ। देही-अभिमानि अत्यन्त शान्त रहन्छन्। जानेका छन- मलाई साइलेन्समा जानु छ। निराकारी दुनियाँमा गएर विराजमान हुनु छ। हाम्रो पारट अब पूरा भयो। बाबाको रूप सानो बिन्दु समझनछौ। उहाँ कुनै ठूलो लिंग हुनुहुन्न। बाबा अति सूक्ष्म हुनुहुन्छ। उहाँ ज्ञानका सागर, सर्वका सदगतिदाता हुनुहुन्छ। म आत्मा पनि ज्ञानवान बनिरहेको छु। यसतो चिन्तन जब चल्यो तब उच्च पद पाउन सकिन्छ। सारा दुनियाँ कसैले पनि आत्मा र परमात्मालाई जानेका छैनन्। तिमी ब्राह्मणहरूले अहिले जानेका छौ। सन्यासीले पनि जानेका छैनन्, न त आएर बुझ्छन्। उनीहरू त सबै आ-आफ्ना धर्मको समयमा नै आउँछन्। हिसाब-किताब चुक्ता गरेर फरकनछन्। तिमीलाई नै यो मेहनत गर्नाले बाबाबाट वरसा मिलेको छ। अब फेरि देही-अभिमानि बन्दछ। दिल त आत्मामा हुन्छ नि। आत्माले नै बाबासँग दिल लगाउनुपर्छ। दिल शरीरमा हुँदैन। शरीरका त सबै स्थूल अंगहरू हुन्छन्। दिल लगाउनु यो आत्माको काम हो। आफूलाई आत्मा समझेर फेरि परमात्मा बाबासँग दिल लगाउनु छ। आत्मा अत्यन्त सूक्ष्म छ। कति सानो सूक्ष्म आत्माले, कति पारट खेलछ। यो हो आश्चर्य। यति सानो चीजमा कति अविनाशी पारट भरिएको छ। तयो कहिल्यै पनि मेटिँदैन। अत्यन्त सूक्ष्म छ। तिमीले कोसिस गरे पनि ठूलै चीज याद आउँछ। म आत्मा सानो तारा हुँ भने बाबा पनि सानो हुनुहुन्छ। तिमी बच्चाहरूले पहिला त यही मेहनत गर्नु छ। यति सानो आत्मा नै यतिबेला पतित बनेको छ। आत्मालाई पावन बनाउने यही पहिलो उपाय हो। पढाइ पढ्नु छ। बाँकी खेलनु, दौडनु त बेगलै कुरा हो। खेलने पनि एक बेगलै कला हुन्छ। पढाइबाट पद मिलेको छ। खेलकुदद्वारा कुनै पद मिलेको छैन। खेल आदिको विभाग अलगगै हुन्छ। त्यससँग ज्ञान वा योगको सम्बन्ध छैन। यो भोग आदि लगाउनु पनि खेल हो। मुख्य कुरा हो यादको। अचछा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरू प्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमरनिङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमरनिङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) धर्मराजको सजायबाट बच्नको लागि यादको गुप्त मेहनत गर्नु छ। पावन बन्न उपाय हो- आफूलाई आत्मा बिन्दु समझेर बिन्दु बाबालाई याद गर्नु।

२) ज्ञानमा आफूले आफैलाई राम्रो समझ्नु हुँदैन। एकरस अवस्था बनाउने अभ्यास गर्नु छ। बाबाको जुन आदेश छ त्यसलाई पालन गर्नु छ।

वरदान:- सच्चाई-सफाईको धारणाद्वारा समीपताको अनुभव गर्ने सम्पूर्ण मूर्त भव सबै धारणामा मुख्य धारणा हो- सच्चाई-सफाई। एक अर्को प्रति दिलमा बिल्कुल सफाई होस्। जसरी सफा चीजमा जे पनि स्पष्ट देखिन्छ। त्यसैगरी एक अर्काको भावना, भाव-स्वभाव स्पष्ट देखियोस्। जहाँ सच्चाई-सफाई छ, त्यहाँ समीपता हुन्छ। जसरी बापदादाको समीप छौ, त्यसैगरी आपसमा पनि दिलको समीपता होस्। स्वभावको भिन्नता समाप्त होस्। यसको लागि मनको भाव र स्वभावलाई मिलाउनु छ। जब स्वभावमा फरक देखिँदैन तब भनिन्छ सम्पूर्ण मूर्त।

सलोगन:- बिगरीएकोलाई सुधारनु- यो सबै भन्दा ठूलो सेवा हो।